

...είτι πολύ μελαγχολικό, 'Απ' αυτό ενεπνεύσθη ή Ρεζεντά κ' έγραψε ένα αληθινά εύμορφο κομματάκι. Μόνο στο ύψος το διώρθωσε λίγο. — «Η ήβια της ανθρώπινης ζωής». Τα έπαινε κι' άλλοτε: ο Παύλος Χλωμός δικλέγει και μεταφράζει ωραία. — Μια μήτρα. Η ιδέα επιβάλλεται σαν κάτι άληθινό και πολύ συγκινητικό ή στιχογραφία όμως; δεν έχει ακόμη βλη την τέχνη που χορεύεται. Άλλά βλέπω ότι ο Νικητής της Αύθιου προοδεύει και γρήγορα θα την αποκτήσει. — Διά μέσου της Διαπλάσεως. Μοιάζει μ' ένα άλλο, που έδημοσίευστα κάποτε. Άλλά δεν πιστεύω να τό είδε ο Λευκός Αετός. Αλλά αι έντυπώσεις, αυτά τα αίσθηματά είνε τονά; δλους μου τούς φίλους. — Από τα 'Ραϊδρά' και από τα νοστιμώτερα που έδημοσίευστα ως τότε. Τα Παιδικά Πνεύματα άρκετά καλά. Το πρώτον, πρέπει να κριθί ώ; επίκαιρον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανεοδύται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δε. 1. Τα έγκρινόμενα ή άνανεοδύμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α ή Α ή νήκον εις 'Αγρία, και δια από κ. εις Κορίνθαι] **Νέα ψευδώνυμα: Παιδική Χαρά, Α. (ΑΖ), 'Αγγώτος, Α. (ΓΣ), Πνοή του Βουτού, Α. (ΕΤ), Νικηφόρος Ουρανός, Α. (ΔΝ), 'Εφρηβος 'Ερημής, Α. (ΓΓ), Μικρός Διοδοσκός, Α. (ΠΔ), Φωχρό Χαμομηλάκι, κ. (ΑΓ), Χουσορόδινο Συννεβάκι, Α. (ΣΓ), 'Οδοιπόρος, Α. (ΓΚ), Μαργητική Βελώνη, Α. (ΦΜ), Δουκισσα, κ. (ΔΡ), Μσομάδα Α. (ΔΔ).**

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρά Μυστικά επιθυμοδν νανταλλάξουν: ή Λούκισσα (0) με Μάγνηρα Βασιλέα, Παύλον Χλωμόν, Ισραήλ Κορφατοπούλαν, Γερμανόπαυδα, Αοελάι, Στενμαχιωτάκι, Τρισεύηνη, 'Ιδιότροπην, Γυθκειωτάκι, Νικητήν της Αύθιου, 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες, Βασιλειον τόν Βουλγαροκτόνον, Παγκόσμιον Όνειρον, Χάωνα, 'Αλκην, Φασκαμίδν — ή Ναυτίλος (0) με Ρωβόρον, Προσφυγα, 'Εγγλεζάκι.

Η Διάπλασις άσπάξεται τούς φίλους της: 'Αγνωστον (είνε τυπωθή το φύλλον, όταν έλαβα το γράμμα σου) 'Ανοιξιάτικο 'Αεράκι (άρεκτα ήσαν) Διαβολάκι του 'Αρασκίου (πάν μέτρον άριστον... ει; δια!) Μικρόν 'Αχαιόν (το έλαβα και τό έστειλα) 'Αρχισ λαιπόν!) Παντ. Γ. Μπ. (μόνον οι συνδρομηταί και τά δέλφια των έχουν δικαίωμα να παίρνουν ψευδώνυμον επί πληρωμή ή δωρεάν; οι άγορασταί όχι) Δ. Κ. Δελ. (ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια) οι νέοι άγορασταί έμποροδν, αν θέλουν, ναγοράσουν και τά προση. φύλλα του τρέγοντος έτους, επίσης προς 10 λεπτά) Θεόδ. Γ. Αογ. (χαίρω πολύ έστειλα περιμένα να πάρης και ψευδώνυμον, δια να έχης μέρα στην άλληλογοραφία) Ναπολέοντα Α'. (σε περιμένα πως πεί η παινα;) Μικρόν Γόησον (όχι, δεν έλαβα) Ζοφροδν Νύκτα (δεν γίνεται αυτό που ζητεί;) Βαρβαρομάχον 'Ελλάδα, 'Αθάνατο Ναυτάκι, Θαλασσοπόρον τόν Κυνλάδον, Γλυκό Παρελθόν κτλ. κτλ. 'Απόκοσμον Βράχον, Πειρατήν τού Αιγαίου, 'Εθνηκήν 'Αναγέννησον, Νίκην, Δημ. Μπερδ. (ευχαριστώ πολύ δια τό ζεσπόδωμα.) Μεσοσημικήν 'Ακτιήν, Δαφνοστεφή Βασιλέα, 'Ελληνα Νικητήν (έστειλα, ευχαριστώ.) Ρωβόρον, Καλλιάντζαρον, 'Εσημην Βαγκούλαν, Τύμβον τού Μαγαθάνος, 'Ενδοξον 'Υδρον, 'Υπερασπιστήν της Σπάρτης, Τιάσον. Νικητήν της Αύθιου (έλαβα, ευχαριστώ.) **Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 3ην Μαρτίου, ήάπαντήσω ει; τό προσεχέ.**

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης δια να εγκριθέ ωραία τάς όσας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια του 162ου Διαγωνισμοδ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 4ης 'Ιουνίου.

184. 'Αεξίγραφοσ
Δύο έπιφωνήματα
Με άνω συγκολλη
Και της 'Ελλάδος εύφορον
Χώραν άποτελώ.
'Εστάλη υπό του 'Εκπορθητοδ της 'Επατάλφου

185. Στοιχειόγραφοσ
'Εργάζομαι εις τό χαρτί,
'Ω; έχω άι μάφισ;
'Εργάζομαι εις τό πανί,
'Αν μ' άποκεραλλίσι.
'Εστάλη υπό του 'Αστέρος τού Βέγα

186. Στοιχειοτονόγραφοσ
'Απόιν τόπο ιερό
'Αρχατο, στήν 'Ελλάδα,
'Ο τόνο; αν καταβροθί,
'Ενα στοιχειό αν άλλαβή
Και άλλο πνεύμα αν τεθί,
'Απ' όποιον σά, α φωτεινό,
'Ηλιο, φάνο, λαμπάδα,
'Αμέσος; ή έκπορευθή
Αυτό που ή σχηματισθή.
'Εστάλη υπό του Πανελληνίου 'Ονείρου

187. Μεταγραμματισμοδ
Πόλις της 'Ελλάδος είμαι
Και ούχι έκ των άσημων
'Αν μάλλαξ; ένα γράμμα
Γίνομαι έν τών τρωτίμων.
'Εστάλη υπό της Βαβαρομάχου 'Ελλάδος

188. Γονία
+ * * * * * = Θεό; Αιγύπτιοσ.
* + * * * * = Βασιλέο; τής 'Ηπείρου.
* * + * * * * = Ζών κερασφόρον.
* * + * * * * = Γεωμετρικόν σχήμα.
* * + * * * * = 'Αρχαίο; μάντις.
* + * * * * * = Πόλις τής Γαλλίας.
+ * * * * * = Κράτο; τής Εύρώπης.
Οι σταυροί χώρα τής Μεγάλης Βρετανίας.
'Εστάλη υπό του Στρατηλάτου των 'Ελλήνων

189. Κρηπτογραφήν
1 2 3 4 5 6 = 'Αρχαία πόλις.
2 5 3 6 = Ζών κερασφόρον.
3 2 5 6 = 'Εξόγκωμ.
4 1 6 5 6 = 'Εκτασί δεινρόφροτοσ.
5 3 6 = Μέλο; τού προσώπου.
6 5 6 = 'Ανωκωμ.
'Εστάλη υπό της 'Ελπίδος τής 'Ελλάδος

190-194. Μαγικόν Γράμμα
Τη ανταλλαγή ενό; γράμματο; έκαστης τών κάτωθι λέξεων, δι' ενόσ συμφώνου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθοδν, δι' αναγραμματισμοδ, άλλαι τόσαι λέξει:
πάθος, μάθρον, άνερος, προία, άρκει.
'Εστάλη υπό του Προσφυγοσ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών λεπτά *10, δια δε τούσ συνδρομητάσ με λεπτά μόνον με π α χ ε α στοιχεία, τό διαπλάσιον, και με κ ε φ α λ α ι α τό τριπλάσιον. 'Ελάχιστοσ όροσ 15 λέξεισ, δηλαδή και αι ύλιγώτερα τών 15 πληρόντοσ ως να ήσαν 15. 'Ο χ ω ρ ι σ τ ό ς σ τ ι χ ο ς, έστο και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή πελάη ή άλλα στοιχεία τών 8 στιγμών, υπολογίεται ως έξ λέξεισ άπλά. — Αι μη συνοδευόμενα υπό του αντίτιμου άγγελίου δεν δημοσιεύονται.]

0χι. Γη τής 'Ελλάδοσ, δεν πηγαίνω πιά ίππασία. Πώ; περλάσ στο Φάληρον,
'Ανοιξιάτικο 'Αεράκι
[ΙΖ — 64]

Σιδηρά Συμμαχία
ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΔΟΣΗΣ
ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΓΓΕΔΕΣ
ΠΑΤΡΙΣ
ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Συνάδελφοι! 'Από κανένα Ψηφοδέλτιο δεν πρέπει να λείψουν τα θαυμάσια Ψευδώνυμά μας, τών όποιων ή **υπεροχή** άνεγνωρίσθη έφ' όλων τών καλαισήτων έλλογιών, ή υποψηφιότησ των πανταχόθεν έχαιρετίσθη ένθουσιωδώς, ή **θρίαμβοσ** αυτών **έξηραλλίσθη**, κι' όλόγυρά των φτερουγίσει ή **Νίκη!**

Τό πρώτιστον καθήκον του καλοδ συνδρομητοδ είνε ή εγκωμιοσ άνανέωσις τής συνδρομής του.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
όσον αι λύσεισ, άδιακρίτωσ φυλλάδιον
έληφθησαν από 1-7 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: 'Ιωάννα Θ. Μάρα, 'Αθωσ, Γ. Ν. Μητσόπουλοσ, Καλλιάντζαροσ, Κ. Σ. Εαχαίοσ, Α. Γ. Ζάβανοσ, Μαργαριτα του 'Αγοσού, Ν. Α. Μαυρογογγησ, Αγ. Β. Σταυροπούλοσ, Φλόρα Αχ. Ρονήρη, Γερμανόπαυδ, Κ. Η. Καρμυλια, Δ. Ι. Καρομακίωσ, Σπ. Π. Νικολαΐδησ, 'Ιω. Μ. Ράπτης, Π. 'Αθηνάοσ, Α. Ι. Ζάχοσ-Αίνα Σάφη, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλοσ, Βυζαντινοσ 'Αετόσ, 'Ιω. Πελεκάνοσ, 'Εφρηβόσ 'Ερημής, Δημ. Μπακούλοσ, Αδρ. Γ. Βασιλάτοσ, Ούρανη Σακελλαροδν, 'Αντιγόνη Λυκοθήη, Α. Γ. Πυλαρινοσ, Μαρίκα Γ. Μιχοπούλοσ, Κ. Α. Πεσσαρίνησ.
ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Ν. Κ. 'Αλκίωσ, Κ. Α. Τσανταφύλλου.
ΑΤΑΑΝΤΗΣ: Α. Ζαμπίωσ, Θ. 'Αντωνάτοσ, ΒΟΛΟΥ: Β. Κουτσουβέλησ, Τάκης Παρασκαίοπουλοσ, Α. Θεοδορίδησ, Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου, 'Αγρ. Φαλοκώσ, Γ. Ν. Βογιαννέδοπουλοσ.
ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Μίρης Μ. Κουτσούλοσ, ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Αιον. Γ. Βερούτοπουλοσ, ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ζαχαρό Ι. Βερούτοπούλου, ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Α. Κ. Δελακίδωσ, ΔΑΥΡΙΟΥ: Μίνα Α. Κερκεντζέ, Ελ. Εδσ. Λοιδωρίδησ, 'Αρ. Γρίνησ, ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: 'Ελένη Τσομμαίη, ΔΙΟΥΝΑΙΣΤΗΣ: Χρ. Η. Κοκκίβησ, ΜΕΣΣΙΝΗΣ: Φ. Ι. Καρελλάσ, ΝΑΥΠΑΙΟΥ: Γ. Γρηγοριδής, ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: 'Ιωάν. Α. Καλαμάτοσ, ΠΑΤΡΩΝ: Νίνα Χ. Τριάντη, Παύλοσ Χ. Τριάντησ, 'Ελλ. Τριάντη, 'Ιωάνη Χαλαράκη, ΠΕΡΑΙΩΣ: Μαρ. Σταυριανοπούλου, Ε. Νεστορίδησ, Πειραιωτάκι, Σπ. Βαλομυίδησ, Δ. Κ. Μανιάτησ, Λουκάσ Μπακούροσ, Η. Τσαταφωνάκησ, Γο. 'Αγ. Γρηγορίου, ΨΥΡΓΟΥ: Κ. Α. Παπακωνσταντινου, 'Ιω. Μ. Τροδόπουλοσ, ΣΠΑΡΤΗΣ: Χωρίς όνογραφην, ΤΡΙΚΛΑΟΝ: 'Ισαβέλλα Γ. 'Αναγνωσταδου, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κλεοπάτρα Ν. Μπουλογιάνη, ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Αιλή Χ. Φραγγίδη, Π. Γ. Μπερδής

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
'Όλων τών άνωτέρω τών όνόματα έτέθησαν εις τήν Κληρονομία και έκληρώθησαν οι έξεισ τείσ ΚΩΝΣΤΑΝ. Σ. ΣΑΡΧΑΚΟσ εν 'Αθήναισ, ΦΙΛΙΠΠΟσ Ι. ΚΑΡΒΑΛΑσ εν Μεσσήνη και ΛΟΥΚΑΣ ΜΠΑΚΟΥΡΟσ εν Πειραιεί, οι όποιοι ένεγράφησαν δια τρείσ μήνασ από 1ης 'Απριλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συντάτμενον υπό του 'Υπουργείου τής Παιδείασ ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεϊσ παρασχόν εις την κόρον ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεωσ, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούσ παίδασ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά τών Πρακτόρων 'Εσωτερ. λ. 10. 'Εξωτερ. λ. 15. Φύλλα προηγούμενα ενών, Α' και Β' περιόδου τιμώμενα έκάστον λεπ. 25
'Εσωτερικού	'Εξωτερικού		
'Ετησία δε. 8.—	'Ετησία φρ. χρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
'Εξάμηνοσ 4,50	'Εξάμηνοσ 5,50		
Τριμήνοσ 2,50	Τριμήνοσ 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Οδός Εθνομίχου άρ. 38, παρά το Βαρθάνειον	
Αι συνδρομαί άρχονταί την 1ην έκάστου μηνόσ.			
Περίοδοσ Β'.—Τόμοσ 24οσ		'Εν 'Αθήναισ, 18 Μαρτίου 1917	
		'Ετοσ 89οσ.—'Αριθ. 16	

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟσ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

'Ο Κύροσ Σμιθ συλλογίσθηκε τότε να εξερευνητή, στα σκοτεινά, τη μεγάλη εκείνη στρογγυλή βási, που έξσταζε σαν πιάτο τόν ψηλότερο κώνο. Πριν πέτη να κοιμηθί, ήθελε να ιδί αν ο κώνοσ αυτόσ μπορούσε να τριγυρισθί από την βási του, σε περίπτωσι που τά πλευρά του, πολύ άποκρημνα, θάκταναν άπρόσιτη την κορυγή. Αυτό τό ζήτημα τόν απασχολούσε πολύ, γιατί ήταν πιθανό, ότι προς τό μέρος όπου έγερνε τό καπέλλο, δηλαδή προς βορράν, τόροπέδιο δεν θάταν έλεύθερο. 'Αν λοιπόν, από τό ένα μέρος, ή κορυγή του βουνοδ ήταν άπρόσιτη και αν, από τάλλο, δεν θά μπορούσαν να τριγυρίσουν την βási του κώνου, θά τούσ ήταν άδύνατο να ιδούν τά δυτικά τής χώρασ κι' ό σκοπόσ τής έκδρομής θά έμενε σχεδόν άνεκπλήρωτοσ.

'Ο μηχανικόσ, άρίνων τόν Πέγκροφ και τόν Νάβ να ετοιμάσουν «τά κρεβάτια», και τόν Γεδεών Σπιλετ να σημειώη τά συμβάντα τής ήμέρασ, έπήρε τό κυκλικό χείλοσ του όροπεδίου, διευθυνομένο προς βορράν. 'Ο Χάρμπερτ τόν άκολουθούσε. Η νύκτα ήταν ωραία και ήσυχη, τό σκοτάδι ήχι πολύ βαθύ άκόμη. 'Ο Κύροσ Σμιθ και ό μικρόσ έπήγαταν πλάι-πλάι χωρίς να μιλούν. Σε μερικά μέρη, τόροπέδιο άνοίγετο μπροστά τούσ πλατύ

κι' έπερνούσαν χωρίς έμπόδιο. Είς άλλα όμως, τά κρημνίσματα δεν άριταν παρά ένα στενόν μονοπάτι, όπου δύο άνθρωποι δεν μπορούσαν να περάσουν μαζί. Παρακάτω μάλιστα, ό Κύροσ Σμιθ και ό Χάρμπερτ αναγκάσθησαν να σταματήσουν. 'Από τό σημείο εκείνο οι δύο κώνοι ένώνοντο και τόροπέδιο έτελείωνε 'ς ένα πελώριο τείχο, με κλίσι έβδομημίτια σχεδόν μοιρών. 'Αλλ' αν ε μηχανικόσ και τό παιδί

δεν μπορούσαν έτσι να τριγυρίσουν την βási του κώνου, μήπωσ θά ήταν εύκολο νανάιθοδν κατ' ευθείαν στην κορυγή; Πραγματικώσ, έμπρός τούσ έχασκε μία βραδεία σχιζμάδα του πέτρινου όγκου. 'Ηταν, να ποδμε, ό λαιμόσ, τό στόμιο του κρατήροσ, απ' όπου έχύνοντο ή λάβησ, όταν άκόμη τό ήραίστειο έκανε έκρήξεισ. Αυτέσ ή λάβησ, ή πηγμένεσ σκωριέσ, έτρημάτιζαν εκεί σα μία φυσική σκάλα, με μεγάλα πλατιά σκαλοπάτια, που εύκόλυνε πολύ τό άναίκασμα.

Με μία ματιά, ό Κύροσ Σμιθ είδε τό ανέλπιστο βοήθημα και, χωρίς δισταγμό, χάθηκε στην πελώρια εκείνη σχιζμάδα, άκολουθούμενοσ από τόν Χάρμπερτ. 'Τό σκοτόσ εκεί—μέτα ήταν πυκνότερο κ' έπρόκειτο νανάιθοδν 'ς ένα ύψοσ χιλίων τουλάχιστο ποδών. Τά έσωτερικά πλάγια του κρατήροσ θά ήταν έτσι ως άπάνω σαν σκάλα; Θά έβλεπαν. 'Ο μηχανικόσ θά εξακολουθούσε τώρα νάναβαίνη, τά σκαλοπάτια, όσο δεν θά τόν έτταματούσε έμπόδιο άνυπέρθητο. Και τέτοιο έμπόδιο, εύτυχώσ, δεν παρουσιάζετο.

'Ότι τό ήραίστειο εκείνο ήταν τελείωσ οδυμένο, δεν χωρούσε άμφιβολία. Ούτε ήγχοσ καπνοδ δεν εξέφευγε από τά πλευρά του, ούτε ήγχοσ φωτιάσ δεν έφαίνετο στα βάραθρα του. Κανένασ κρότοσ, καμιά βουή δεν άνεβαίνε από τά σκοτεινά, τά άπύθμενα εκείνα πηγάδια, που θά έφθαναν ίσωσ ως τό κέντρο τής γής. 'Ακόμη κ' ή ατμόσφαιρα, μέσα στον κρατήρα, δεν έμύριζε καθόλου θειάρι. Τό ήραίστειο έκοιμάτο βαθεία, ήταν νεκρό.

«Μόνο θάλασσα ήταν όλόγυρά τουσ...» (Σε. 126, στ. γ.)

δεν μπορούσαν έτσι να τριγυρίσουν την βási του κώνου, μήπωσ θά ήταν εύκολο νανάιθοδν κατ' ευθείαν στην κορυγή; Πραγματικώσ, έμπρός τούσ έχασκε μία βραδεία σχιζμάδα του πέτρινου όγκου. 'Ηταν, να ποδμε, ό λαιμόσ, τό στόμιο του κρατήροσ, απ' όπου έχύνοντο ή λάβησ, όταν άκόμη τό ήραίστειο έκανε έκρήξεισ. Αυτέσ ή λάβησ, ή πηγμένεσ σκωριέσ, έτρημάτιζαν εκεί σα μία φυσική σκάλα, με μεγάλα πλατιά σκαλοπάτια, που εύκόλυνε πολύ τό άναίκασμα.

Με μία ματιά, ό Κύροσ Σμιθ είδε τό ανέλπιστο βοήθημα και, χωρίς δισταγμό, χάθηκε στην πελώρια εκείνη σχιζμάδα, άκολουθούμενοσ από τόν Χάρμπερτ. 'Τό σκοτόσ εκεί—μέτα ήταν πυκνότερο κ' έπρόκειτο νανάιθοδν 'ς ένα ύψοσ χιλίων τουλάχιστο ποδών. Τά έσωτερικά πλάγια του κρατήροσ θά ήταν έτσι ως άπάνω σαν σκάλα; Θά έβλεπαν. 'Ο μηχανικόσ θά εξακολουθούσε τώρα νάναβαίνη, τά σκαλοπάτια, όσο δεν θά τόν έτταματούσε έμπόδιο άνυπέρθητο. Και τέτοιο έμπόδιο, εύτυχώσ, δεν παρουσιάζετο.

'Ότι τό ήραίστειο εκείνο ήταν τελείωσ οδυμένο, δεν χωρούσε άμφιβολία. Ούτε ήγχοσ καπνοδ δεν εξέφευγε από τά πλευρά του, ούτε ήγχοσ φωτιάσ δεν έφαίνετο στα βάραθρα του. Κανένασ κρότοσ, καμιά βουή δεν άνεβαίνε από τά σκοτεινά, τά άπύθμενα εκείνα πηγάδια, που θά έφθαναν ίσωσ ως τό κέντρο τής γής. 'Ακόμη κ' ή ατμόσφαιρα, μέσα στον κρατήρα, δεν έμύριζε καθόλου θειάρι. Τό ήραίστειο έκοιμάτο βαθεία, ήταν νεκρό.

Όσο ανέβαιναν τὰ ἰσωτερικά πλάγια, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἐβλεπαν τὸν κρατῆρα νὰ εὐρύνεται ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλαια των. Ἡ ἀκτὴν τοῦ κυκλικοῦ ἐκείνου κομματιοῦ τ' οὐρανοῦ, ποῦ ἐπλατύνοντο ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ κώνου, εἶχε μεγαλώσῃ πολὺ. Σὲ κάθε σχεδὸν βῆμα ποῦ ἔκαναν οἱ ἀναβάτες, καινούργια ἄστρα τοὺς παρουσιάζοντο. Οἱ ἀστερισμοὶ τοῦ ἀνταρκτικοῦ ἐκείνου οὐρανοῦ ἔλαμπαν ζωηρότατα. Στὸ ζενίθ φεγγαβολοῦσε ὁ λαμπρὸς ἐκείνος Ἀντάρης τοῦ Σκορπίου καὶ, λίγο μακρότερα, τὸ β' ἐκείνου τοῦ Καντάουρου, ποῦ θεωρεῖται τὸ πλησιέστερο στὸν πλανήτη μας ἄστρο. Ἐπειτα, ὅσο μεγαλύτερο ὁ κύκλος, παρουσιάσθηκαν διαδοχικῶς ὁ Φομαλῶ τοῦ Ἰχθύος, τὸ Νότιον Τρίγωνον καὶ τέλος, ἐπάνω σχεδὸν στὸν ἀνταρκτικὸ πόλο τοῦ κόσμου, ὁ σπινθηροβόλος ἐκείνος Νότιος Σταυρός, ποῦ ἀντικαθιστᾷ τὸν Πολικὸ ἀστὲρα τοῦ ἡμισφαιρίου μας.

Στῆς ὁκτώ, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Χάρμπερτ κατῴρθησαν νὰ φθάσουν εἰς τὴν ψηλότερη ράχη τοῦ βουνοῦ, εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῆς τοῦ κώνου.

Τὸ σκοτάδι, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἦταν πυκνὸ καὶ τὸ βλέμμα ἀπλώνετο σὲ ἀκτὴν δυὸ μίλια. Ἡ θάλασσα περικύκλωνε τὴν ἄγνωστη ἐκείνη γῆ, ἢ τὴν ἄφινε νὰ ἐνώνεται, πρὸς τὰ δυτικά, μετὰ καμμιά ἡμερὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ; Δὲν μπορούσαν ἀκόμη νὰ τὸ ἴδουν. Ἐκεῖ-κάτω, στὸν δυτικὸ ὀρίζοντα, μὴ ταινία συννέφων ἐμεγάλωνε τὰ σκότη καὶ τὸ μάτι δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ ἂν οὐρανὸς καὶ θάλασσα ἐνώνοντο ἢ ὄχι σὲ μὴ κυκλικὴ γραμμῇ.

Ἀλλά, ὡς ἕνα σημεῖο τοῦ ὀρίζοντος ἐκείνου, παρουσιάσθη ἄσφρα μὴ γλωμῆ λάμψη, ποῦ κατέβαινε σιγά-σιγά, ὅσο τὸ σύννεφο ἀνέβαινε στὸ ζενίθ. Ἦτο τὸ μισοφέγγαρο, ἔτοιμο νὰ δύσῃ. Ἀλλ' ὅσο ἀμυδρὸ κι' ἂν ἦταν τὸ φῶς του, ἐφθασε νὰ διαγράψῃ καθαρὰ τὴν γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντος, ποῦ εἶχε ξεσκεπασθῇ πᾶ ἀπὸ τὸ σύννεφο, καὶ τότε ὁ μηχανικὸς μπόρεσε νὰ ἰδῇ μὴ στιγμὴν τὸ εἶδωλο τοῦ φεγγαριοῦ, τρεμουλιαστό, νὰ καθρεφτίζεται σὲ μὴ ὑγρὴ ἐπιφάνεια...

Ἄρπαξε τὸ χεῖρι τοῦ παιδιοῦ καὶ μετὰ βαθεῖα φωνὴ τοῦ εἶπε:

— Νῆσος!

Καὶ τὸ μισοφέγγαρο σβύσθη εἰς τὴν θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.
Στὴν κορυφὴν τοῦ κώνου. — Τὸ ἰσωτερικὸν τοῦ κρατῆρος. — Ὀλόρυμα θάλασσα. — Καμμιά στερεὰ πονδῆνῆ! — Ἡ ἀκτὴ ἀπὸ ψηλά. — Ὑδρογραφία καὶ οὐρογραφία. — Ἡ νῆσος κατοικεῖται; — Βασιλοῦται ὄμοιοι, κόλλοι, ἀκρωτήρια καὶ ποτάμια. — Ἡ νῆσος Ἀγκολῆν.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἦσαν γυρισμένοι στὸν κατα-

λισμὸν. Ὁ μηχανικὸς περιωρίσθηκε νὰ πῇ τοὺς συντρόφους του, ὅτι ἡ γῆ, ὅπου τοὺς ἔριξε ἡ τύχη, ἦταν νῆσος καὶ ὅτι αὐρὸ ὄχι ἐκέλευσαν. Ἐπειτα, τοποθετήθηκε καθένας ὅπως μπόρεσε καλύτερα γὰρ ὑπνο καὶ σὲ λίγο, εἰς τὴν τρύπα ἐκείνη τῆς ἡραιοστειακῆς μαυροπέτρας, σὲ ὕψος 2,500 ποδῶν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, οἱ «νησιῶτες» μὲς ἐκοιμῶντο βραθεῖα καὶ ἤσυχα.

Τὴν ἐπαύριον, 30 Μαρτίου, ἀπὸ ἑπρωγευμάτισαν μετὰ τὸν φασιανὸν, ὁ μηχανικὸς θέλησε νὰ ναιδῇ πάλι εἰς τὴν κορυφὴν, γὰρ νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερα τὴν νῆσον, ὅπου αὐτὸς κι' οἱ σύντροφοί του θὰ ἔμεναν φυλακισμένοι, ἴσως γὰρ ὅλη τὴν ζωὴν... Αὐτῆ τῆς φορᾶς, οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολούθησαν. Ἦθελαν κι' αὐτοὶ νὰ ἴδουν ἀπὸ ψηλά τὴν φυλακὴν των.

Ἐξεκίνησαν εἰς τὴν ἐπίαν. Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο λυπημένος ἢ ἀνήσυχος γὰρ τὴν τύχη ποῦ τοὺς ἐφανερῶθη. Εἶχαν πεποθήσει εἰς τὸν ἑαυτοὺς, εἶχαν τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὰ βγάζαν πέρα, ὅτι κι' ἂν συνέβαινε. Κι' ὁ μὲν μηχανικὸς ἦταν ἤσυχος, γὰρ αἰσθάνετο τὸν ἑαυτοῦ ἰκανὸν νὰ ποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἄγρια ἐκείνη φύσιν, ὅτι ἐχρειάζετο γὰρ τὴν ζωὴν τῶν συντρόφων του καὶ τὴν δικήν του, οἱ δὲ ἄλλοι—κι' αὐτῆ ἦταν ἡ διαφορὰ,— γὰρ εἶχαν μαζὺ τοὺς τὸν Κύρο Σμιθ. Ὁ Πέγκροφ μάλιστα, ἀπὸ τὸ ἀναμμα ἐκείνου τῆς φωτιᾶς μετὰ τὸν φακὸν, δὲν θάπεσιπτιζετο στιγμὴν οὔτε ὡς ἕνα γυμνὸν βράχο, ἂν στὸ βράχο αὐτὸν ἦταν κι' ὁ μηχανικὸς.

— Δὲ βαρυνέσαι! ἔλεγε. Ἐμεῖς φύγαμε ἀπὸ τὴν Ρισμόνδη, χωρὶς τὴν ἄδεια τῶν ἀρχῶν. Ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, θὰ κατορθώσουμε νὰ φύγωμε κι' ἀπὸ δω, ὅπου δὲν μὲς κρατεῖ κανένας!

Ὁ Κύρος Σμιθ ἀκολούθησε τὸν ἴδιον δρόμον τὸν χθεσινόν. Θὰ τριγύριζαν τὸν κώνον ἀπὸ τὸ ὀροπέδιο, ὡς τὸν λαίμωκόν τοῦ κρατῆρος. Ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς. Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε σὲ οὐρανὸν καθαρὸν καὶ τὸ κ' ἐχρῦσιζε μετὰ τῆς ἀκτίνης του ὅλη τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰ τοῦ βουνοῦ.

Ἐρθασαν στὸν κρατῆρα. Ἦταν ὅπως τὸν εἶχε μαντεύσῃ ὁ μηχανικὸς χθὲς στὰ σκοτεινά: δηλαδὴ ἕνα πελώριον κορυφῆ, ποῦ βαθμῶν ἐπλατύνετο, ὡς ἕνα ὕψος χιλίων ποδῶν ἀπὸ τὸ ὀροπέδιο. Στὸ κάτω μέρος, πλατιὰ ρυακία πηγμῆς μὲν ἄβασ ἀλύκωναν φειδιωτὰ τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, ὡς τῆς κατώτερες κοιλάδες. Ἀπὸ μέσα, ὁ κρατῆρ, μετὰ κλισίαν τριανταπέντε ὡς σαράντα μοιρῶν, δὲν παρουσίαζε ἐμπόδια στὸ ἀναίθασμα.

Ἐβλεπεσ ἴχνη λάβας πολὺ παλαιᾶς, ποῦ θὰ ἔχοντο ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ κώνου, πρὶν νὰ τῆς ἀνοίξῃ νέον δρόμον τὸ πλάγιον ἐκείνο ρῆγμα τοῦ κρατῆρος. Ὅσο γὰρ τὴν ἡραιοστειακὴν ἔστια, ποῦ

διατηροῦσε σὲ συγκοινωνία τὰ ὑπόγεια στρώματα μετὰ τὸν κρατῆρα, δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ ἐκτιμῆσῃ τὸ βάθος τῆς, γὰρ ἔχοντο στὸ σκοτάδι. Πραγματικῶς ὁμοίως, ἢ ἐστὶ αὐτὴ ἦταν πρὸς πολλοὺς σβυσμένη.

Στῆς ὁκτώ, ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του ἐμαζεύθησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρατῆρος, σὲ μὴ κωνικὴ τούρλα, ποῦ ἐξώγωνε τὸ βορεινὸν τοῦ χεῖλος.

— Θάλασσα! παν: ὦ θάλασσα! ἐφώναξαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

Πραγματικῶς, μόνον θάλασσα ἦταν ὁ λόγος των. Καμμιά γῆ ποθεν, οὔτε νῆσος, οὔτε ἡπειρος. Κι' οὔτ' ἕνα παιδί, σὲ ἀκτὴν πενήντα μιλίων.

Τὸ νησί τοὺς κατεῖχε τὸ κέντρο μὲς ἐκτάσεως, ποῦ ἐφαίνετο ἀπέραντη ὑγρὴ ἐρημιά!

Ἄρρωτοι, ἀκίνητοι, ὁ μηχανικὸς κι' οἱ σύντροφοί του ἐκύτταξαν λίγες στιγμὰς πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ Ὀκεανοῦ. Τὸν ἐξερεύνησαν μετὰ τὰ βλέμματά των ὡς τὰ τελευταῖα τοῦ ὄριος. Ἀλλ' οὔτε τὰ μάτια τοῦ ναυτικοῦ, ὀξυδερκέστερα ἀπὸ ὅλα τὰλλα, ἀληθινὰ τηλεσκοπία, δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀνακαλύθουν τίποτα, τίποτα! Μετὰ τὸν Ὀκεανόν, ἐκύτταξαν τὸ νησί, ποῦ ἐφαίνετο τώρα ὀλόκληρον. Καὶ πρῶτος ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἐρώτησε:

— Πόσο μεγάλο νὰ εἶνε;

Ὁ Κύρος Σμιθ συλλογίσθηκε λίγες στιγμὰς, ἐκύτταξε προσεκτικὰ τὴν περίμετρο τῆς νῆσου, λογάριασε ἀπὸ τὸ ὕψος ἔκανε αὐτὴ τὴν παρατήρησιν, καὶ εἶπε:

— Ὁ γῦρος τῆς ἀκρογιαλίας θὰ εἶνε ἐπάνω ἀπὸ ἑκατὸ μίλια.

— Καὶ ἡ ἐπιφάνεια ἐπομένως;

— Εἶνε δύσκολον νὰ τὴν λογαριάσω, γὰρ εἶνε πολὺ ἰδιότροπα σχηματισμένη.

Ἄν ὁ Κύρος Σμιθ δὲν ἔσφαλε στὸ λογαριασμὸν του, ἡ νῆσος εἶχε σχεδὸν τὴν ἔκτασιν τῆς Μάλτας ἢ τῆς Ζακύνθου. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ πῶς ἀκανόνιστη καὶ λιγώτερον πλευσία σὲ ὄρους, κόλλους καὶ ἀκρωτήρια. Τὸ σχῆμά της, ἀληθινὰ παράξενον, ἐξέπληττε τὸν παρατηρητὴν καὶ ὅταν ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, κατὰ συμβουλήν τοῦ μηχανικοῦ, τὴν ἐξωγράφισε, εἶδαν πῶς ἐμοιάζε μετὰ κάποιον ζῶον φανταστικόν, μετὰ κάποιον τερατώδη πτερόποδα, ἀποκοιμισμένον εἰς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ὁ πρόχειρος χάρτης, ποῦ ἔκαμε ὁ Σπίλεττ, ἦταν ἀκριετὰ ἀκριβής. Ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ, — ἐκείνη δηλαδὴ ὅπου εἶχαν βγῆ οἱ ναυαγοί, — ἐκαμπυλωνετο πλατεῖα κι' ἔκλεινε ἕνα μεγάλον ὄρομον, ποῦ ἐτελείωνε πρὸς τὰ βορειοανατολικά ὡς ἕνα μύτερον ἀκρωτήριον. Στὰ βορειοανατολικά, ἄλλα δυὸ ἀκρωτήρια ἐπροσέτευσαν τὸν ὄρομον, καὶ μεταξὺ τοὺς ἐσηματίζετο ἕνας μικρὸς κόλλπος, ὁμοίος μετὰ τὸ μισανοικτὸν στόμα κανενὸς φέβεροῦ κερκαρία.

Ἀπὸ τὰ βορειοανατολικά ὡς τὰ βορειοδυτικά, ἡ ἀκτὴ ἐστραγγύλευε σὸν πλακωτὸ κρᾶνιον θηρίου καὶ παραμέσα ὑψώνετο, γὰρ νὰ σχηματισθῇ μὴ μεγάλη καμπόρα, χωρὶς καθαρὸ σχῆμα ὡς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς νῆσου, ποῦ τὸ κέντρο τῆς κατεῖχε τὸ ἴφαιττιο.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖον, πρὸς τὰ βορεινὰ καὶ τὰ νότια, ἡ ἀκρογιαλιὰ ἀκόλουθουσε ἀκριετὰ κανονικὴν γραμμὴν, σκαμμένην, κατὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ μήκους της, ἀπὸ ἕνα στενὸ ὄρομον, ἀπ' ὅπου ἀρχίζε μὴ μακρὰ γλωττα γῆς, ὅμοια μετὰ οὐρὰ κροκοδείλου. Ἡ οὐρὰ αὐτῆ ἐσηματίζε μὴν ἀληθινὴν χερσόνησον, ποῦ προχωροῦσε τριάντα σχεδὸν μίλια εἰς τὴν θάλασσαν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

Ἐπειδὴ ἕνα φιλόμουσος νέος ἐγραψε εἰς τὴν Διάπλασιν, παρακαλῶντας νὰ μ' ἐρωτήσῃ «ποῖα βιβλία χρειαζοῦνται νὰ διαβάσῃ», γὰρ νὰπαντήσω μετὰ μὴ Ἐπιστολήν. Πραγματικῶς τὸ θέμα ἀξίζει κ' ἐξήγητα προθεσμία, γὰρ νὰ τὸ μελετήσω. Ἦθελον πρὸς πάντων νὰ εὐρω ἕνα παλαιόν, πολύτιμον βιβλίον, τὴν «Θετικὴν Κατήχησιν» τοῦ διαπαιθμοῦ Γάλλου φιλοσόφου Ἀβουστου Κόντ, ποῦ στὸ τέλος ἔχει τὴν «Θετικιστικὴν Βιβλιοθήκην», δηλαδὴ κατάλογον ὄλων ἐκείνων τῶν βιβλίων ποῦ πρέπει, κατὰ τὸν Κόντ, νὰ ξερῇ ὁ ἄνθρωπος, γὰρ νὰ λέγεται μορφωμένος. Αὐτῶν δὲ, δὲν τὸ κατόρθωσα. Κάπου θὰ εἶνε τρυπωμένον ἢ κάπου θὰ λειβεθεῖ ἢ, δυνεῖο κι' ἀγύριστον... Ὀμοῦμαι ὅμως ἀκριετὰ ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ καταλόγου, προπάντων τὰ φιλολογικὰ, — γὰρ ὁ Κόντ περιλαμβάνει εἰς τὴν Βιβλιοθήκην του τριῶν εἰδῶν βιβλία: ἐπιστημονικά, φιλοσοφικά, φιλολογικά. Τὰ φιλολογικὰ εἶνε γενικῶς ἡ Ποίησις, ἢ δημοιοργία, τὰ ἔργα τῆς φαντασίας. Καὶ ὡς αὐτὰ, πρῶτος-πρῶτος ἀναγράφεται ὁ Ὀμηρὸς, ὁ πατέρας τῆς ποιήσεως, — ὄχι μόνον τῆς ἐπικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς λυρικοῦ, καὶ τῆς δραματικῆς ἀκροῦς—μετὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν. Ἐπειτα ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς κι' ὁ Εὐριπίδης, μετὰ τρεῖς τραγωδίας ὁ καθένας, ὁ Αἰστωρᾶνθης μετὰ δυὸ-τρεῖς κωμωδίας, ὁ Πίνδαρος μετὰ μερικῶν ὕμνων, — γὰρ οἱ πλατωνικοὶ διάλογοι, καθὼς ξέρετε, εἶνε καὶ φιλοσοφικά ἔργα, ἀλλὰ εἶνε καὶ καλλιτεχνικά, — ἔπειτα ὀλίγος Θεόκριτος καὶ ὀλίγος Λουκιανός. Ἀπὸ τῆς

Λατινικῆς Φιλολογίας, ὁ Βιργίλιος μετὰ τὴν Αἰνείαδα καὶ ὁ Ὀράτιος μετὰ μὴ διαλεκτικὴν συλλογὴν λυρικών. Ἀπὸ τοὺς νεώτερους, ὁ Δάντης (Θεῖα Κωμωδία), ὁ Μίλτων (Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος), ὁ Σαίξπηρ (πέντ' ἔξη τραγωδίας), ὁ Ρακίνας («Γοθολία» ποῦ εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα αὐτοῦ), ὁ Μελιέρπος (Ἀμφιτρών, Μισάνθρωπος, Ταρτούφος, κτλ.), ὁ Λεσσᾶς (Χωλὸς Διάβολος), ὁ Σερβάντες (Δὲν Κιχώτης), ὁ Γκαίτε (Φάουστ, Ἰφιγένεια, ὁ Λέστυγκ (Λαοκῶν), — καὶ κάποια ἄλλα ποῦ δὲν τὰ θυμοῦμαι, μολονότι κι' ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἀναφέρω, δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν ὑπάρχουν ὅλα στὸν κατάλογον τοῦ φιλοσόφου.

Λάβετε τώρα ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ Κόντ ἐγραφε κατὰ τὰ 1850. Στὴ βιβλιοθήκην του ἐπομένως δὲν ὑπάρχουν συγγραφεῖς σύγχρονοι, ποῦ ἔγειναν κλασικοὶ, νὰ ποῦμε, τὰ τελευταῖα χρόνια. Φυσικά, τὴ σύγχρονην τοῦ φιλολογοῦ πάντα κανεὶς τὴν ξέρει καλλίτερα καὶ τέτοιον κατάλογον ἀναφέρονται συνήθως εἰς τὴν παλαιὰ. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι γὰρ τὴν γενικὴν μόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἀπαρτιττοι σήμερα: ὁ Ἴψεν, ὁ Νίτσι, (ὡς ποιητῆς), ὁ Τολστόϊ, ὁ Δοστογιέβσκη, ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ, ὁ Λεκόντ Ντελίλ, ἡ Γεωργία Σάνδη, ἡ ἀγγλίσ «Ἐλλιοτ, ἡ ἀμερικανὶς Μπέκκερ Στέου (Καλύθη τοῦ μάρτυρα-Θωμᾶ), ὁ Δίκενς, ὁ Φλωμπέρ, ὁ Ζολᾶ, ὁ Κίπλιγγ, ὁ Τέννυσων, ὁ Μπάϊρσον, ὁ ἀμερικανὸς Λογφέλλου, ὁ Μπίρδσον, ὁ Χάουπμαν, ὁ Σιέγκεβίτς, κτλ. Ἐνα-δυὸ τοὐλάχιστον βιβλία τοῦ καθενός, τὰ ἀριστοῦργήματα, πρέπει κανεὶς νὰ τὰ ξερῇ. Τὴν «Παναγίαν τῶν Παρισίων» π. κ. καὶ τ' «Ἀνατολικά» τοῦ Οὐγγῶ. Τὸ «Ἐγκλημα καὶ τὴν Τιμωρία» τοῦ Δοστογιέβσκη, τὸ «Ρόσμερσχολμ» τοῦ Ἴψεν, τὴ Σονάτα τοῦ Κρόϊτσερ» τοῦ Τολστόϊ, τὸ «Κεῖ Βέντις» (Ποῦ ὑπάγει;) τοῦ Σιέγκεβίτς, καὶ καθένης. Τέτοια βιβλία, εἴτε μεταφρασμένα, εἴτε στὸ πρωτότυπον, ἂν ξέρετε τὴ γλωσσά, σὲ οἱ μεγαλύτεροι νὰ τὰ διαβάσετε. Δὲν εἶνε βέβαια καθυπερβολικόν, κι' αὐτὰ ποῦ διαβάσετε συνήθως; Ἐπιτέλους ἐκεῖνα εἶνε ἀριστοῦργήματα...

Ἐννοεῖται, ὅτι κάθε μορφωμένος ἄνθρωπος τὴν φιλολογοῦ τοῦ τόπου του χρειαζοῦται νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ παρακολουθῇ περισσότερον ἀπ' ὅλους τῆς ξένους. Καὶ σὲ οἱ, σὺν Ἑλληνόπουλῳ, τὴν Ἑλληνικὴν κυρίως πρέπει νὰ προτιμᾶτε. Ὅσο γὰρ ποιήματα, ἢ Διάπλασιν σὰς γνωρίζετε ὀλοένα τοὺς καλλίτερον «Ἑλληνας ποιητὰς καὶ σὰς ὀδηγεῖ νὰ βρῖσκετε ἀριστοῦργήματά των. Ἀπὸ τὰλλα Ἑλληνικά, — διηγήματα, μυθιστορήματα, θεατρικά ἔργα, — ἐγὼ θὰ σὰς συνιστοῦσα: Ροῖδη,

Βικέλα, Παπαδιαμάντη, Βιζυηνόν, Καλλιγᾶ (Ἄθνος Βλέκας), Στέφανον Ἐν («Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως»), Κορομηλά (κωμωδίες καὶ δράματα), Βερναρδάκη, Κόκκο (κωμικοὺς), Καμπύση («Δακτυλίδι τῆς Μάννας»), Ἀντωνῆ Μάτεσι («Βασιλικός»), Πολυλά (Διηγήματα), Χρηστειάνο («Κερρένια Κούκλα»). Αὐτοὶ ὅλοι εἶνε πεθαμένοι. Γὰρ τοὺς ποιητὰς ὁμοίως καὶ τοὺς πεζογράφους ποῦ ζοῦν κ' ἐργάζονται ἀκόμη, περιττὸν νὰ σὰς πῶ. Τοὺς ξέρετε, τοὺς ἀκούετε, τοὺς μαθαίνετε. Ὅ,τι καινούργιον βιβλίον βγαίνει, καὶ κανεὶ κρότον, καὶ κρίνεται ὡς διαλεκτικόν, πρέπει νὰ τὸ παίρνετε. — οἱ μεγαλύτερον πάντα ἐννοῦν. Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι τέτοια πρέπει νὰ διαβάσετε. Ὅ κατάλογος μου, ἂν καὶ πρόχειρος, δὲν εἶνε πολὺ ἀτελής. Ἄν παρακλυθῇ κανεὶς τὴν φιλολογικὴν κίνησιν τοῦ τόπου του καὶ τῆς ἐποχῆς του, ἂν φροντίσῃ, σὺν Ἑλληνῶν, νὰ γνωρίσῃ τὴν πῶς παλαιὰ, μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ποῦ σὰς ἔδωσα παραπάνω, καὶ ἂν διαβάσῃ σιγά-σιγά, ἀπὸ τὰρχαῖα ἑλληνικά καὶ τὰ νεώτερα ξένα, ὅς ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀρχὴν, μπορεῖ νὰ λέῃ, ὅτι εἶνε ἄνθρωπος φιλολογικῶς μορφωμένος.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LV
 Πεῖνα ὡς φουντώη, μαρμαρῶς, φουρτωῖνα ὡς βράχῃ ἐντός μου μόνον ὡς μὴ σφάζῃ δίκωπῃ, γυμνὴν ματιὰν τοῦ κόσμου! Ἡ ἀνεμοβόρῃ ὡς τὴ χιτυπὴ τὴν ταπεινὴν μου στέγην; ἂν νὰ σκεπασθῇ ἀποζητήσῃ κάποιον φτωχόν, ποῦ κλαίγει...
LVI
 Ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ λαχτῶρα μας μοιάζει φακόν, ποῦ βλέπει τὴν λάμψιν—κι' ὄχι τὴν φωτιάν; ὄχι μορφή—ἀλλὰ σκέπη. Μὰ ἡ ἀλήθεια φθάνει, κ' ἐρημιά νοιώθει ἢ καρδιά καὶ πόνον μὴ πετονια, ποῦ ἀνομιμαχῆ, μὰ σέρνει φύκια μόνον...
LVII
 Ἰθυμένη ἐσὺ βαλανιδιά ἐστὸ ὄρθον τὸ μονοπάτι, εἶσαι τὸ πρῶτον λέκνον μας καὶ τὸ στερον κρεββάτι... Τὰ ἄθωα τὰ πρῶτα ὄνειρα σὲ σὲ ἡ ψυχὴ μας βλέπει, σ' ἐσὲ σφολαεῖ τὰ μάτια μας καὶ τοῦ θανάτου ἡ σκέπη...
LVIII
 Μακρὰ ἂν φαντάξῃ ἡ σφάτα μας, στρωτὴ εἶνε καὶ καθάρια; βράχια δὲν ἔχει, ἀγγυνοπᾶ καὶ σὺμπυκνα θυμάρια; μὰ ἐμεῖς τὰ πλάγια πάνομε καὶ τ' ἄγρια μονοπάτια; ὅπως νὰ ἰδῇ θέλει ἡ ψυχὴ, εἶσι θωροῦν πᾶ μάτια...
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Και όμως, ή φρικτές φοβέρες και βλασφημίες του άγριανθρώπου εκείνου άνηχούσαν άκόμη στ' αυτιά μου, για να με γυρίζουν στην πραγματικότητα, κ' ήμουν πάντα δεμένος εκεί, στον τοίχο, μάρτυρας άνισχυρος, σχεδόν ένα θύμα. Μία μόνη μου έμενε παρηγορία: ότι ο Φραντζέσκος θα κατώρθωσε βέβαια, μ' όλη την όμίσλη, να φθάση στο μέρος όπου ήταν το Κρυφό δένδρο, κ' άμα διαλύθηκε ή όμίσλη, θα βρήκε και το δένδρο και θα χώθηκε στη μυστική κουφέλα του κορμού.

Έτσι οι διωκτές του δεν θα τον εύρισκαν. Όχι δυό, αλλά εκατό Μπαρμπούτζηδες, διαφασμένοι αίμα, να τριγύριζαν ήμέρες όλόκληρες το νησί, να τώφερναν άνω-κάτω, δεν θα μπορούσαν ποτέ να ανακαλύψουν εκείνον τον κρυφώνα. Γι' αυτό έπρεπε να είμαι υπερβέβαιος: ό Φραντζέσκος δεν είχε κανένα φόβο.

Τότε άρχισα πάλι να συλλογίζωμαι τον εαυτό μου και, με την αλήθεια, καθόλου θριαμβευτικοί δεν ήταν οι συλλογισμοί μου αυτοί! Είχα φαντασθή, ότι όσο μικρός κι' αν ήμουν, θα κατώρθωνα σαν έξυπνο παιδί να ρίξω στάχτη στα μάτια των Μπαρμπούτζηδων, να τους ξεγελάσω και να τους κάμω να ξεκουμπισθούν από το νησί, με την ιδέα ότι θα έγύριζε σε λίγο ο πατέρας μου με τους φίλους του. 'Αλλά όλα πράγματα δεν ήλθαν όπως είχα ελπίσω. 'Αντί να τους νικήσω με τον δόλο, ενίκηθηκα εγώ από αυτούς, μολοντί δεν θα ήθελα να τ' ομολογήσω για όλο τον κόσμο.

Τό βέβαιο είναι, — και δεν μπορούσα παρά να τό αισθάνωμαι πολύ, — ότι τώρα ήμουν στη διάθεσι των δύο κακούργων. Δεμένος εκεί σαν κοτόπουλο, ξέτοιμο να μπή στη σούβλα, έπεριμένα ες αυτή την ταπεινωτική θέσι την επιστροφή των Μπαρμπούτζηδων κ' είχα πολύ σπουδαίους λόγους να την φοβούμαι, γιατί οι Σικελοί θα γύριζαν βέβαια φουρμισμένοι, λυσασμένοι για την άποτυχία τους στο άνθρωπικυνήγι...

Κι' αν, για να ξεθυμάνουν, τάβαζαν μαζί μου; αν μ' έδερναν σκληρά, μόνο γιατί ήμουν φίλος του Φραντζέσκου; 'Η — άκόμη χειρότερο, — αν έμάντευαν πως τάξερα όλα και πως είχα συνεννοηθή μαζί του, για να τους ξεγελάσω; Τί θα μ' έκαναν τότε;.. Τό ένστικτό μου με προειδοποιούσε, ότι για όλα ήταν ίσα

νός ό φοβερός εκείνος κουλός της. Έτρεμα κ' αισθανόμουν ένα κρύον έδρωτα ες όλο μου τό σώμα.

Πώς θα μέ μετεχειρίζετο ό κακούργος; Αυτό τό άγωνιάδες πρόβλημα μ' έδασάνιζε. Θα μ' έσκότωνε άμέσως; 'Η μάλλον θα προσπαθούσε να μου άποσπάση τό μυστικό του Φραντζέσκου; 'Αλλά ποτέ, ποτέ, δεν θα έπρόδιδα τό καταφύγιο του φίλου μου. 'Ας μ' έδασάνιζε, ας μου έκοθε με τό μαχαίρι του τη μύτη, ταυτιά, ας με κρεμούσε άνάποδα, όπως είχα διαβάση σε ιστορίες ληστών' δεν θα μου έπαίρνε ούτε λέξι!

'Η ξαναμμένη μου φαντασία μου παρουσιάζε τους τρομερότερους εφιάλτες. Και τό χειρότερο απ' όλα ήταν να συλλογίζωμαι, ότι οι γενναίότεροι, οι δυνατώτεροι άνθρωποι, βασανιζόμενοι κάποτε, μίλησαν. 'Αν δεν μπορούσα κ' εγώ να βαστάξω; αν παρέδιδα επιτέλους τον φίλο μου στους δημίους τους;.. 'Α, όχι, όχι! έπρεπε να λυθώ, να έλευθερωθώ και να φύγω!

Απ' αυτό τον φόβο της λιποψυχίας, άρχισα να κουνιέμαι, να στριφογυρίζω, να παλεύω, για να βγώ από τα δεσμά μου. 'Αλλά δεν κατώρθωνα τίποτ' άλλο, παρά να χώνω βαθύτερα τό σχοινί στους καρπούς των χεριών μου και στα στραγάλια των ποδιών, και να πονώ...

Έτσι μου φάνηκε στην αρχή. 'Υστερα όμως, άμα ήσύχασα λίγο, είδα ότι τό δεξιό μου χέρι δεν ήταν και τόσο σφικτά δεμένο. Πήρα θάρρος, ξανάρχισε τον άγώνα και δός του, δός του, με πολλές, όδυνηρές προσπάθειες, κατώρθωσα να έλευθερώσω τό χέρι μου ως τον καρπό.

Λίγο άκόμη και μπόρεσα να τό χώσω στην τσέπη του γιλέκου μου και να πάρω από εκεί τον σουγιά μου, ένα καλό σουγιά, τροχισμένο της ώρας.

Δεν μου χρειάστηκε και μεγάλη ύπομονή, για να πριονίσω τό σχοινί και να λυθώ όλως διόλου.

Στη σπηλιά.

Έλευθερος, ήμουν έλεύθερος! Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη χαρά που μ' έπιασε εκείνη τη στιγμή, μολοντί, σχεδόν άμέσως, έπεσα κάτω από έξάντλησι.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

*'Ημουν στη διάθεσι των δύο κακούργων... (Σελ. 128, στ. α')

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Θ'. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

[Διάλεξις του κ. Εγγ. Γ. Ζαλοκώστα]

Ο 'Αλέξανδρος Ραγκαβής, εγεννήθη εις τήν Κωνσταντινούπολιν τό 1809, από ευγενή οικογένειαν, άνάγονσαν τους προγόνους της μέχρι του Αυτοκράτορος του Βυζαντίου Μιχαήλ του Ραγκαβά. Ο πατήρ του 'Ιάκωβος ήτο λόγιος και ποιητής, καθώς και ό θεός του Ρίζος Νερούλης. Έσοπούδασεν εις τήν 'Ελληνικήν Σχολήν του Βουκουρεστίου, όπου ό πατήρ του υπηρετεί υπό τον ήγεμόνα 'Αλέξανδρον Σούτσον, και τό 1828 απήλθεν εις Μόναχον και εισήχθη εις τήν Σπριτωτικήν Σχολήν, ως ύπότροφος του φιλέλληνα Βασιλέως της Βαυαρίας. Τό 1830, επιστρέψας εις τήν έλευθεράν πλέον 'Ελλάδα, κατετάχθη εις τον στρατόν ως άνθυπολοχαγός του Πυροβολικού. 'Αλλά δεν έμεινεν επί πολύ, διότι αι κλίσεις του ήσαν άλλαι. Είς τήν υπηρεσίαν του Κράτους εισήλθεν ως Τμηματάρχης του 'Υπουργείου της Παιδείας. Κατόπιν έγινε διευθυντής του Βιβαλικού Τυπογραφείου, Σύμβουλος του 'Υπουργείου των 'Εσωτερικών, καθηγητής της 'Αρχαιολογίας και αντιπρόσωπος του Πανεπιστημίου εις τήν Βουλήν, Δημοτικός Σύμβουλος, 'Υπουργός των 'Εξωτερικών και Πρεσβευτής της 'Ελλάδος εις Ουασιγκτώνα, Παρισίους, Κωνσταντινούπολιν και Βερολίνον.

Έκ παραλλήλου πολυσχιδής υπήρξε και ή φιλοσοφική του εργασία. Τά συγγράμματά του γερμίζουν όλόκληρον Βιβλιοθήκην. Έγραφε λυρικά ποιήματα, τραγωδίας, κωμωδίας, διηγήματα, κριτικάς μελέτας, 'Αρχαιολογικών Λεξικών, 'Ιστορίαν της Νεοελληνικής Φιλολογίας, — εις δύο τόμους; γαλλιστί, — πολιτικά άρθρα και χρονογραφήματα. 'Εκτός τούτων, μετέφρασε κ' έσε πληθος ξένων έργων διαφόρων. 'Ησχολήθη εις όλα τά είδη του λόγου' και καθαυτό μεν έγραψε δεν άνεδείχθη ίσως εις κανέν, διέπρεφεν όμως εις όλα, και άκριβώς διά τήν τεραστίαν αυτήν εργάσιαν, διά τήν έκτακτον γονιμότητα και τήν ρηθικέλευθον ποιικιλίαν του, ό 'Αλέξανδρος Ραγκαβής θεωρείται από τους πατέρας της Νεοελληνικής Φιλολογίας. 'Ητο ένα πνεύμα γενικόν. Είς πολλά είδη, αυτός πρώτος άνοιξε τον ερόμον κ' έφασκισε μίαν μεγάλην επίδρασιν επί των συγγραμμάτων του. Τά λυρικά του ποιήματα δεν έχουν πολλήν έμπνευσιν' έχουν όμως χάριτα, κομψότητα και διακρίνονται διά τήν περιεργον στυγυργίαν των και τήν άφθάστου ίσως τελειότητα καθαρεύουσάν των.

'Απέθανεν έν Βαλερώ γήρατι εις τας 'Αθήνας, εις μικράν οικίαν της; λεωφόρου Πανεπιστημίου (άπέναντι της 'Εθνικής Βιβλιοθήκης), εις τήν πόσφιν της οποίας έντειχίσθη μαρμαρίνη πλά με τήν επιγραφήν: «Ένταύθα απέθανεν ό 'Αλέξανδρος Ραγκαβής τήν 16 'Ιανουαρίου 1892.

Είς τήν Εικοσιπενταετηρίδα Του Φιλ. Συλλόγου «Παρνασσού».

'Εκ νέου εις τον Παρνασσόν 'Ανέτειλε τό φώς τό πάλα! Διά συμφύτων των δασών, 'Ο χορός βαίνει των Μουσών Και αι θεότητες αι άλλαι. Πάλιν ακούονται αιλοί Συμφάλλοντες μετ' άηθόνων. Τό πνεύμα άκτινοβολεί Κ' ή 'Επιστήμη όμιλεί Μστά σιγήν πολλών αιώνων. 'Οπότ' επήλθε καταίγίς 'Αγρία δουλικού χειμῶνος, Νεκρόν πάν κείται κατά γής. Πας καρπός έπεσε πνιγείς 'Υπό ψυχράν σφραμινήν χιώνος.

'Ως δ' έμειδίασε γλυκύ Το εαφ των χρυσών ελπίδων, Το πάν άνέθαλεν εκεί 'Η τότες πάλιν κατοικεί Κα έννεός των Πιερίδων.

'Οπόσο λάτρεις των Μουσών 'Η ένθειοι αυτών προφήται, Και παρ' αυτόν τον 'Ιλισσόν 'Εχετ' έδώ τον Παρνασσόν Προσελθετε και αναβήτε!

Διονύσου Πλοός

[Απόσπασμα]

Βέλους δεύτερον χωρεί Το πλοιον προς τον κόλπον Και τό προπέμπουσι χοροί Νηρόμενοι και ζωηροί Μετ' ίσυχών ευμόλπων.

'Εγγύς, μακράν, εις τάνοικτά, 'Εκ σκοτεινού πυθμένος, 'Όντα αναδύονται φρικτά, 'Όσα πλατά, όσα νηκτά Και πάν ένδύρων γένος.

Βάλλουσιν 'Ερωτες ό εις Τόν άλλον με κογγύλας, Και παίρουσιν μετά βοής. 'Η Ναϊάς κ' ή Νηρηΐς Διώκουσιν άλλήλας.

Σειρήνα φέρον, ό Δελφίν 'Ορμή εκ των άδύτων, Και προκαλεί τήν άδελφήν, Είς του άφροϋ τήν κορυφήν 'Οχούμενος ό Τρίτων.

Σεμνός ό θίασος σοβεί 'Ως φέρεται ό κέλης Είς συνοδείαν εύσεβή! Και ύμνος άντηχεί: «Ευόι, Ευόαν, υϊέ Σεμέλης!»

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ (ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

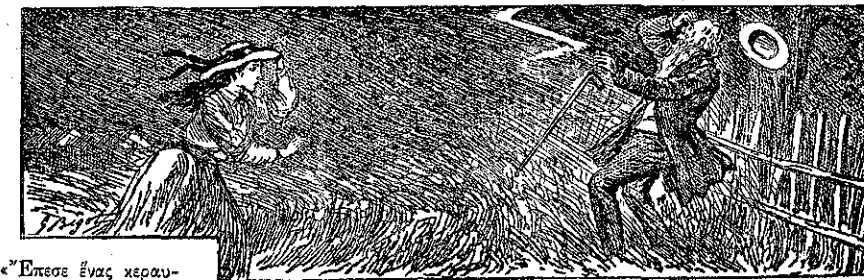
'Ηταν 'Ιούλιος του 1870 κ' ή πνιγρή ζέστη προμηνούσε καταίγίδα.

Σε μία έξοχή, όρθιος κ' άκκουμπισμένος στον φράκτη του χωραφιού, ένας γέρος άσπρομάλλης έστέκετο άκίνητος και βαθυσυλλογισμένος. Θα έλεγε κανείς ότι δεν τον έμελε για ό,τι έγίνετο γύρω του, κυριευμένος από κάποια μεγάλη λύπη. Και πραγματικώς. Πρό όλίγου είχε λάβη γράμμα από τον έγγονό του Γεράρδο, τον άδελφό της αγαπημένης του εκείνης Σιμόνης, που τον είχε πάρη, με τό κοριτσάκι, όταν απέθαναν οι γονείς τους και τον είχε ανατρέψη με τόσους κόπους, προσπαθών να του έμπνεύση καλά αισθήματα και να τον κάμη άνθρωπο της τιμής και του καθήκοντος. Και όμως να! ό νέος, που ήταν όλοένα στρατιώτης, του έγραφε ες εκείνο τό γράμμα, ότι ό πόλεμος ήταν σχεδόν βέβαιος και ότι είχε αποφασίση να φύγη στο έξωτερικό, να λιποτακτῆ! Για να δικαιολογηθή, έλεγε ότι ή Πατρεις είνε «λέξις κενή», ότι μόνη ή Οικο-

γένεια αξίζει τήν αγάπη μας και ότι αν έφρευε τώρα, τώκανε για να κερδίση στο 'Εξωτερικό χρήματα, που θα τό έστελνε στον παππού του και στη Σιμόνη, για να μη στερηθούν τίποτα, αν έξ αίτίας του πολέμου θα έγίνοντο σπάνια τά τρόφιμα.

«Μά δεν συλλογίζεται λοιπόν, έλεγε μέσα του ό γέρον, ότι τά λεπτά του θα μου εκαιγαν τά χέρια, και ότι ή Σιμόνη, που έχει τέτοια καρδιά, θα προτιμούσε να πεθάνη της πείνας, παρά να εάη ψωμί άγροασμένο με άνανδρεία; 'Αχ, αν μπορούσα άκόμη να σηκώσω τους έξαι, θα πήγαινα εγώ στη θέσι αυτού του δειλιού' αλλά είμαι πολύ γέρος... τώρα και τό μπαστούνι μου άκόμη με βαρύνει...»

'Ενώ έλεγε αυτά ό δυστυχιμένος παππούς, τά σύννεφα μαζεύθηκαν και σε λίγο άρχισαν βροντές κ' άστραπές. 'Αλλά εκείνος, βυθισμένος στους θλι-

*'Επεσε ένας κεραυνός.» (Σελ. 129.)

βερούς του στοχασμούς, εξακολουθούσε να στέκετ' εκεί όρθιος, σά ν' άψηφούσε τό στοιχεία.

'Ενα κορίτσι παρουσιάστηκε έξαφνα στη στροφή του δρόμου.

— Παππού! εφώναζε τρέχοντας, παππού! 'Ελάτε γρήγορα στο σπίτι!.. Μά είνε τρέλλα να στέκεσθε έξω με τέτοιο καιρό κ' έκαμα πολύ άσχημα να σας αφήσω να βγήτε μόνοι!..

Στη φωνή αυτή, τήν αγαπημένη του φωνή, ό παππούς έκαμε ένα κίνημα. 'Αλλά τήν 'ϊδια στιγμή, μ' έκθαμβωτική λάμψη και με φοβερό κρότο, έπεσε, εκεί κοντά, ένας κεραυνός.

'Ο γέρος έβγαλε μία φωνή. — Παππού! εφώναζε πάλι ή Σιμόνη, τρέχοντας κοντά του χωρίς να συλλογισθή τον κίνδυνον. Πάθατε τίποτα;

— Ναι... εψιθύρισε ό γέρος με φωνή μόλις άκουστή τυφλώθηκα! — Τυφλώθηκατε; ώ, δυστυχία μου!.. ώ, δυστυχία σας!.. 'Αλλά ό παππούς είχε συνέλθη αι με φωνή σταθερή, που τώρα άκούε το

καλά, με ζωηρό κ' έντονο ύφος. έπρε: — 'Οχι! πές καλλίτερα ευλογία Θεού!.. Γιατί θα υπέφερα πάρα πολύ να διαβάζω στα μάτια των γειτόνων μου τήν περιφρόνησι που θα αισθάνονται όλοι για τήν πράξι αυτή του Γεράρδου. Καλλίτερα που τυφλώθηκα! Δεν θα βλέπω τήν άτιμία του έγγονού μου!

'Επειτα, χωρίς να προσθέση άλλη λέξι, πέρασε τό χέρι του στο μπράτσο της Σιμόνης και ξεκίνησε για τό σπίτι.

Μόλις έφυγαν αυτοί, ένας νέος έπρόβαλε πίσω από τον φράκτη όπου ήταν κρυμμένος. Πολλήν ώρα ακολούθησε με τά μάτια τον γέρο και τό κορίτσι, και μία στιγμή μάλιστα έκαμε να τρέξη κατόπι τους, να τους φθάση. 'Αλλά φαίνεται, ότι δεν έτόλμησε. Και με τό κεφάλι σκυφτό, πήρε τον αντίθετο δρόμο. Θα έλεγε κανείς ότι

εδίσταζε, ότι μία πάλι έγίνετο μέσα στην ψυχή του.

Στον Γεράρδο, — γιατί αυτός ήταν ό νέος, — είχαν κάμη πολύ μεγάλη έντύπωση τά τελευταία λόγια που έπρόφερε ό παππούς.

Πρίν φύγη από τήν Γαλλία, θέλησε να ξαναϊδή τους τόπους όπου είχε περάση τά παιδικά του χρόνια, και έτσι έτυχε να παρασταθή μάρτυς άόρατος του δυστυχήματος, που έπληξε τό παππού του και που συνέθη λίγο κ' έξ αίτίας του. Γιατί αν ό παππούς δεν ήτα τόσο λυπημένος με τό γράμμα του, δεν θάμνε κει' έξω να τήν βρή ό κεραυνός. Αυτό τό ένόησε ό Γεράρδος από τά λόγια που είχε άκούση.

'Αφού λοιπόν ήταν έτσι, εκείνοι που τον έσπρωγαν να λιποτακτῆση, είχαν άδικο. 'Η Πατρεις δεν ήταν «λέξις κενή», αλλά είχε τήν έννοια που της έδιναν όλοι οι καλοί και τίμιοι άνθρωποι. «Πατρεις» δέν ήταν μόνο τό γενέθλιο έδαφος, ό τόπος, αλλά και τά αγαπημένα του όντα, ή οικογένεια, οι συγγενείς, οι φίλοι, οι πα-

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργών πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1914-1916)

3 Τόμοι: τών ετών 1894, 1895, 1896
έκαστος άδει. δρ. 3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τών ετών 1897 έως 1905
έκαστος άδει. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τών ετών 1906 έως 1916.
έκαστ. άδει. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

ΑΙ άνω τιμαί είνε δια τού παραλαμ-
βάνοντα τούσ τόμους εκ του
Γραφείου μας. Οί παραγγέλλοντα να
σταλούν ταχυδρομικά, πρέπει να
προσθέτουν δια ταχυδρομικά τέλη έ-
κάστου τόμου λεπτά 50 δια τού Έσω-
τερικόν και δρ. 1,50 δια τού Έξω-
τερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τού 162ου Διαγωνισμού
Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αί λύσεις δεκταί μέχρι τής 11ης Ιουνίου.

198. Δεξιόγραφος
Τό πρώτον μου είνε θεά,
Άρθρον τό δεύτερον μου,
Τάλο όστουδ' και τ'όρια
Θά ιδής στό σύνολόν μου
Ένδού και άρχαίου
Ναυάρχου Άθηνάιου.
Έστάλη υπό τού Άγγ. Π. Τσιτσικλή

199. Στοιχειόγραφος
Άπ' τās Τέχνας είμαι μία,
Υψηλή, έραία, θεία,
Και άν μ' έχης, ευτυχία!
Τώρα μ' άποκεφαλίζεις;
Άδικα με βραχνίζεις;
Γιατί, άν μ' έχης, δέν κερδίζεις.
Έστάλη υπό τού Έλληνικού Στέμματος

200. Διπλόος Στοιχειόγραφος
Είνε πόλις τής Ελλάδος
Τό κεφάλι άν τής άλλέξης,
Είς τή σφαίρα μας σχηματον,
Φίλε λύτα, θά κυτάξής.
Κι' άν θελήσης τού σημείου
Νύφαίρης, τό κεφάλι,
Κάποις έπιθετο θά κάμης
Πάγκοινο να ξεπροβάλλη.
Έστάλη υπό τής Μαρίας Κ. Καμβύσα(*)

201. Τρίγωνον
* * * * * = Πόλις τής Αιγύπτου.
* * * * * = Έντομον.
* * * * * = Ουράνιον φαινόμενον.
* * * * * = Αισθητήριον.
* * * * * = Άνωμυρία.
* * * * * = Σύμφωνον.
Και κα'έτως τά ΐδια.
Έστάλη υπό τής Αδοικρατειας τού Βυζαντίου

202. Απροσδόκητον
Τί έκαμεν ό Χριστόφορος Κολόμβος μόλις
επίτησε τό ένν το ποδί εις τήν Άμερικην;
Έστάλη υπό τής Σουλανής Άδρας

* Καί τού Ψαροκόκκιλον τού θου φύλλαδουσίνε
της Μαρίας Καμβύσα, και όχι Κουβαρά, ως έτυ-
πάθη κατά λάθος.

203. Μεταγραμματισμός
Άν, χωρίς να με πειράξη,
Τόν λαμό μου μόνο άλλάξής,
Άπ' τās νήσους θά με βγάλής,
Κ' εις τή ζωά θά με βάλής.
Έστάλη υπό τής Έθνικής Άναγεννήσεως

204-208. Μαγικόν Γράμμα
Τή ανταλλαγή ενός γραμματος, πάντοτε τού
αυτού, εις έκαστην των κάτωθι λέξεων, δι' ενός
άλλου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν, ά-
νευ άναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:
πόνος, φόνος, ροός, γραφεύς, νάμα.
Έστάλη υπό Ι. Κ. Τσιμηγάκη

209. Άκροστιχίς
Τών επομένων λέξεων άν πάρής, τό κεφάλι,
Θηρίον άγριώτατον άμέσως θά προβάλλη.
1.—Γνωστόν ως δηλητήριο.
2.—Ζωγράφος τού Ώραίου.
3.—Έν φάρμακον σωτήριον.
4.—Μιά νήσος τού Αιγαίου.
5.—Ποτόν έδώ μινώτατον.
6.—Κζι ζωόν... γ υστιώτατον.
Έστάλη υπό τού Διάκτοντος Άστέρως

210. Φωνηεντόλιπον
Σφρσ - παν - * - σγ - προπ
Έστάλη υπό Κωνστ. Νικολαεττή

211. Γρίφος
αφ
βοή αφ θ' αφ τών
αφ αφ αφ τών
αφ
Έστάλη υπό τού Άρεως

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων των φύλλων 51 και 52

646. Σινική (σά, νίκη).—647. Χρυσός-Χρό-
σης.—648. Νέσος - Νέστος.
649. ΜΙΝΩΣ 650-654. Δια τού Χ:
ΜΥΚΗΣ Άχθος, χάρις, Έχνος, τρο-
ΚΑΙΟΣ χός, π'χρος.—655. Τόν
ΚΡΙΟΣ είχε θεϊον, ήτοι πρώτον έ-
ΔΑΝΙΑ ξάδελγον τής μητέρας του.
ΠΑΡΓΑ —656. ΧΡΝ-ΦΛ (Χρό-
νου φείδου.) ΕΟ - ΕΟΥ (Θείον Ξέδου.) ΧΕΙ-
ΡΟΣ, ΝΕΜΕΙΣ, ΦΟΛΩ, ΔΥΣΙΣ.—657. Οί
δμοιοί τούσ όμοιοις εννοι εισίν.—658. Μετά
Θείον, ή Πατρίς. (με τά θε - ύν ύπ' ά τρι.)

659. Πύρος - Ήπειρος.—660. Τήλος -
Τήνος.—661. Η Ψυχή και τό σωμα.
662. Σ 663. Άνάγκη και
ΠΑΝ Θεοί πείθονται.
ΚΙΜΩΝ (Η άνάγκη; κατά
ΜΥΚΩΝΟΣ στήλας; εκ των κάτω
ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ κ' εκ των άνω έναλ-
λάξ).—664. ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ (ράσον, γλά-
ρος, όστις, στοά, Τίτος, λίρα, ιστός, νότος).—
665-669. Δια τού Φ: όφης, φάρος, φύκος,
φωνή, φανός.—670. ΩΡΟΣ (Ώκεανός, Ρή-
νος, Όράσιος, Σικελία).—671. Καινούργιο είνε
τό κόσμιο - ψηλά είνε κρεμασμένο.—672. Η
λοχός εν τή ένόσει (Ι εις γι' εν - τι εν ώς - ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών
λεπτά 10, δια δέ τούσ συνδρομητάς μας λεπτά 5
μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και
με κεραιάι τό τετραλάσιον. Έλάχιστος όρος
15 λέξεις, δηλαδή και αί ολιγότεραι τών 15 πλη-
ρόνονται ως να ήσαν 15. Ο ζωοριστός στί-
χος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή
παχέα ή άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών, ύπολογί-
ζεται ως έξι λέξεις άπλά.—Αί μη συνδεδεόμεναι
υπό τού αντίτιμου άγγελίαι δέν δημοσιεύονται.]

[12'—66]

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Υπομήφιος για τὰ ΠΡΩΤΕΙΑ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδιών
έληφθησαν από 8-14 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Ίω. Πελεκάνος, Κ. Α. Πετα-
ρίνης, Α. Ι. Καρούτος, Σ. Π. Νικολαΐδης, Ξε-
περίμενος Δόρυδος, Ι. Μ. Ράπτης, Β. Α. Άλεξό-
πουλος, Έλληνοπούλου, Αλ. Γ. Μιχόπουλος,
Έλένη Π. Βάβη, Αδφ. Βασιλάτος, Σοφία Κι-
νάτου, Α. Κλαδάς, Γ. Χ. Άλεξάνης, Π. Π.
Καρανίνας, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Γερμανό-
πουλος, Γ. Β. Όλαση, Νικηφόρος Οδρανός, Θ.
Ηλ. Φουστάνος, Κ. Λαγανάς, Π. Άδηνάιος,
Αν. Γ. Ζάχος, Αικ. Ναπολέοντος, Έφρηβος Έρ-
μής, Ίωάννα Θ. Μάτσα, Π. Γ. Μιχόπουλος,
Καλλιαντάγος, Ν. Μ. Βαλέρης, Νίτσα Γ. Μι-
χοπούλου, Α. Μ. Νικολαΐδης, Όδοιπόρος Α. Γ.
Ζάβρανος, Ζωή Ήπιτη.

ΑΓΙΟΥ ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Ν. Κ. Άλκάνης, Κ.
Α. Τσιανταφύλλου,
ΒΟΛΟΥ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Κατίνα Γ.
Γιαννακοπούλου, Αφ. Φαλούκας, Β. Κουτσου-
βέλης, Τάκης Παρασκευάπουλος,
ΓΑΛΛΙΕΣΙΑΙΟΥ: Ίω. Ν. Σιδηρόπουλος,
ΔΗΜΗΤΣΕΑΝΗΣ: Εθδ. Σ. Παναγιωτόπουλος
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ηλ. Κορίνας,
ΚΑΛΑΜΩΝ: Χ. Κ. Πιτοχόφης,
ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Θέμις Θ. Ίωαννιδου, Ν. Γ.
Τσιουλίτης,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Άναστ. Σ. Παπαδόπουλος
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Α. Κ. Δελιακόστας
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Έλένη Θ. Τσουμάκη,
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Όλυμπία Γεωργιάδου, Εθδφ.
Κωστόπουλος,
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ίω. Α. Καλαμάτας,
ΠΑΤΡΩΝ: Ίωάννη Ι. Χαράλαμψη, Άχ. Ι.
Πλατυμής, Δελές Π. Νικολόπουλος, Νίνα Χ.
Τριάντη, Π. Χ. Τριάντης, Έλλη Χ. Τριάντη,
Γ. Θ. Γεωργόπουλος,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γεωφ. Εμ. Μερτζάνης, Θ. Α.
Σταυλαρόπουλος, Αν. Γ. Χατζής, Κ. Α. Κο-
φτερός, Α. Κ. Μανιάτης, Θ. Ν. Ζωγράφος, Α.
Α. Μεταξάς, Ι. Κ. Κούραλης, Στ. Α. Σιωτάς
Ι. Κ. Καραντινός,
ΠΥΡΓΟΥ: Π. Π. Πετρόπουλος, Κ. Αθ. Πα-
πακωνσταντίνου
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Θ. Γ. Παυλόπουλος,
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μάρθα Α. Λαζαρίδου, Ν. Α.
Λαζαρίδης, Άν. Σ. Άγγυρότατος, Γ. Α. Λάμπου,
Γ. Α. Ζανιάνος, Θ. Ζ. Μικρός, Ζ. Α. Παπαζα-
χαρίου, Εθδφ. Σ. Άνθίμου, Γ. Α. Νάκος.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] **ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ**
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Στό μικρότερο πλάτος της, δηλαδή
από τή Καμίνια ως τόν αντίτιχο όρ-
μο τής δυτικής ακτής, ή νήσος ήταν
έξι μίλια μόνο. Άλλά τό μεγαλή-
τερο μήκος της, δηλαδή
από τή σιαγόνα τού καρχα-
ρία ως τήν άκρη τής ού-
ρας, ήταν επάνω από τρι-
άντα.

Όσο για τό έσωτερικό,
ή γενική όψη ήταν αυτή:
δατώδης 'ς όλο της τό με-
σημέριον μέρος, από τό
βουνό ως τήν ακρογιαλιά,
ή νήσος ήταν γυμνή και
άμμόδης στά βορεινά.

Μεταξύ τού ήραιτείου
και τής ανατολικής ακτής,
ό Κύρος Σμιθ και οι σύν-
τροφοί του, με πολλή τους
έκπληξη, είδαν μιά λίμνη,
τριγυρισμένη από δένδρα,
πού δέν ύποπτευαν καθό-
λου τήν παρυσία της.

— Άρά γε, είνε λίμνη
γλυκός νερός; ρώτησε ό
Σπίλεττ;
— Βεβαίωτατα, άποκρί-
θηκε ό μηχανικός. Φαίνε-
ται στο ίδιο επίπεδο με τή
θάλασσα, αλλά θά είνε
τραχύσια τουλάχιστο πόδια
ψηλότερα. Καί τρέφεται
από τή νερά τού βουνού.

— Βλέπω ένα ποταμά-
κι πού χύνεται μέσα! είπε
ό Χάρμπερτ, δείχνων ένα
στενό ρυάκι, πού θάρχιζε
βέβαια από τή δυτικά ρι-
ζοδούνα.

— Πραγματικώς, υπέλαβε
ό Κύρος Σμιθ. Κι' άφοδ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όταν των άνωτέρω τών όνόματα έπέδθησαν εις
τήν Κληρονομία και έληφθησαν οι έξις τρις:
ΕΛΕΝΗ Π. ΒΑΒΗ εν Άθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Θ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ εν Πάτραις, και ΘΕΟ-
ΔΩΡΟΣ Ζ. ΜΙΚΡΟΣ εν Χαλκίδι, οι όποιοί
ένεργάθησαν δια τρις μήνας από 1ης Άπριλίου.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Άπό τὰ βιβλία τού κ. Γρ.
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος), ά-
παραίτητα εις κάθε Έλληνικήν
Βιβλιοθήκην, μένουν ακόμη έλά-
χιστα αντίτυπα:

των «Διηγημάτων» (Δευτέ-
ρας και Τρίτης Σειράς) τής
«Μαργαρίτας Έτέρα»
(μυθιστορήματος), τού
«Κακού Δοόμου», τού
«Δεάτρου» (Πρώτου και
Δευτέρου Τόμου), τού «Κόκκι-
νου Βράχου» (μυθιστορήματος).

Ητοι επτά βιβλία, έκαστον
των όποίων τιμάται δραχ. 3. Καί
τά επτά μαζί, δραχ. 20.
Πάσα παραγγελία άπ' ευθείας:
πρός τόν κ. Γρ. Ξενοπούλου,
όδός Εθριπίδου 38, Άθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρυσχόν εις τήν χάραν ήμίν ύπηρεσίας
και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούσ παΐδας.

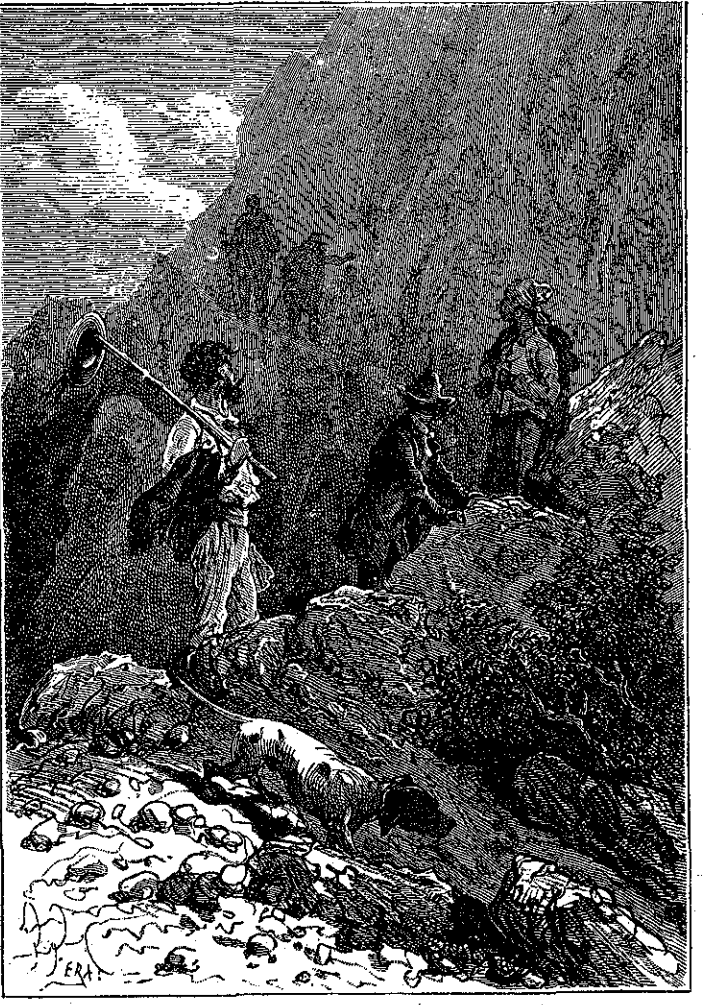
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά τών Πρακτικόν Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15. Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμάνται έκαστον λεπ. 25
Έσωτερικόν	Έξωτερικόν		
Έτησία δρ. 8.—	Έτησία φρ. χρ. 10.—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	
Έξάμηνος 4,50	Έξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΡΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	
Τετμήνιος 2,50	Τετμήνιος 3,—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Αί συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εθριπίδου άρ. 38, παρά τού Βασιλείου	
Περίοδος Β'—Τόμος 24ος		Έν Άθήναις, 25 Μαρτίου 1917	
		Έτος 39ον.—Άριθ. 17	

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

αυτό τό ρυάκι τρέφει τή λίμνη, θά ύ-
πάρχη προς τό μέρος τής θάλασσας
κάποις αυλάκι, για να φεύγη τό περισ-
σεύον νερό.

Τό μικρό αυτό ποτάμι τής λίμνης
και τό άλλο πού ήξεραν, ήταν ολόκλη-
ρο τό ύδρογραφικό σύστημα, όπως του-
λάχιστο τό έβλεπαν τώρα. Πολύ πι-
θανόν όμως να έτρεχαν προς τή θά-
λασσα κι' άλλα μικρά ποτάμια, άνα-

«Ο Πέγκροφ έπήγαγε μπροστά, ακολουθών τόν Τόπ...»

μεσα στά δένδρα τού άπέραντου δάσους,
πού έγκέπαζε τά δυο τρίτα τού νησιού.
Έπρεπε να τό συμπεράνουν κι' από
τήν γονιμότητα τής χώρας εκείνης, πού
παρυσίαζε τά λαμπρότερα δείγματα
τής γλωρίδας των εύκράτων ζωνών.
Μόνο τό βορεινό μέρος, άνυδρο και
γυμνό καθώς είπαμε, άποτελούσε μιά
ζωηρή αντίθεσι προς τό άλλο, τό δροσερό,
τό καταπράσινο.

Τό ήραιτείο δέν ήταν
άκριβώς στη μέση τού νη-
σιού. Ύψώνετο στο βορειο-
δυτικό μέρος κι' άπίτελοϋ-
σε τό σύνορο ανάμεσα στης
δυο ζώνες. Στά μεσημέρινα,
τάνατολικά και τά δυτικά
ριζοδούνα, ή βλάστησις ή-
ταν τόσο άρθρον, ώστε τά
σκεπάζε. Τά βορεινά όμως
ήταν γυμνά κι' έβλεπες τής
διακλαδώσεως των πού κα-
τέβαιναν ως τήν άμμόδη
πεδιάδα. Στο μέρος αυτό,
από τήν εποχή των έκρή-
ξεων, ή λάβας πού έχύνοντο,
είχαν ανοίξη πέρασμα κι'
ένα πλατύ χαντάκι έφθανε
ως τό βορειοανατολικό ά-
κρωτήρι.

Άπό τήν κορυφή τού
κώνου, τό νησί όλο έραίνε-
το σάι σε ανάγλυφο χάρτη
με διάφορα χρώματα, πρά-
σινα στα δένδρα, κίτρινα
στούς άμμους και γαλάζια
στά νερά.

Ό Κύρος Σμιθ κι' οι
σύντροφοί του τό έκύτταξαν
καλά ως μιά ώρα και προ-
σπάθησαν να έντυπώσουν στο
νού τους τό σύνολο μ' όλες
τής λεπτομέρειας. Ένα σο-
βαρό πρόβλημα έμενε τώρα
να λυθή,—πρόβλημα μεγα-
λης σημασίας για τό μέλ-
λον των ναυαγών:

Τό νησί ήταν κατοικημένο;